

A large flock of birds, likely terns, is captured in flight against a cloudy sky. In the foreground, a long wooden pole extends diagonally from the bottom right towards the top left, ending in a net. A person's hand, wearing a blue glove and a white fur cuff, is visible holding the pole. The background shows a body of water with several icebergs under a pale, overcast sky.

NATIONALMUSEETS
Arbejdsmark 2018

Indhold

- 6 **Nationalmuseet skal være en søjle i danskernes bevidsthed**
RANE WILLERSLEV
- 24 **På flugt**
– en udstilling baseret på samtidsdokument
GITTE ENGHOLM, LARS K. CHRISTENSEN OG KRISTINE MØLLER GÅRDHUS
- 38 **Billund, Mitrovica og Mali**
– nytænkning af kulturbevaringsarbejdet på Tøjhusmuseet
JENS OLE CHRISTENSEN OG JØRGEN WALSETH
- 52 **Afslutning på Operation Julebryg**
JØRGEN WALSETH
- 66 **En fotografisk skat fra zarernes Rusland**
– ukendte russiske fotografier registreret ved hjælp af "crowdsourcing"
JACOB SEERUP
- 80 **Stemmer fra kolonierne**
JETTE ARNEBORG, MICHAEL BJØRN, METTE BORITZ, MILLE GABRIEL, MIKKEL HJORTH HANSEN, KAREN BRYNJOLD PEDERSEN, ERIK SAUFFAUS, LOUISE SEBRO, STEPHANIE SVENSSON OG PETER TOFT
- 94 **Kongens kunstkammer**
– en historisk samling i nye rammer
JETTE ARNEBORG, MICHAEL BJØRN, METTE BORITZ, VIVIAN ETTING, VALDEMAR HEDELYKKE GRAMBYE, BENTE GUNDESTRUP, LARS AASBJERG JENSEN, SALLI LINDGREEN, ERIK LÆRKEDAHL SAUFFAUS, ANNE LISBETH SCHMIDT, KAREN STEMANN-PETERSEN OG BIRGITTE WESTER
- 106 **Tørret fisk og arktisk åndemusik**
INGE DAMM
- 118 **En arktisk oase**
– NOW projektet i Thule
BJARNE GRØNNOW, ASTRID O. ANDERSEN, MARTIN APPELT, JANNE FLORA, KIRSTEN HASTRUP, KASPER L. JOHANSEN OG ANDER MOSEBECH
- 136 **Ravfigurer og zigzagmønstre**
– jægerkunst fra istiden
PETER VANG PETERSEN
- 152 **Nye fund af gamle skibe**
– bronzealderens skibsbilleder som danefæ
FLEMMING KAUL
- 164 **Finding Old Sikyon**
– på jagt efter en antik græsk by
SILKE MÜTH-FREDERIKSEN
- 182 **Kult og magt i et frankisk perspektiv**
– udstilling på Archäologisches Museum i Frankfurt
SANDIE HOLST, LARS JØRGENSEN OG EGON WAMERS
- 194 **Mellem Himmel og Jord**
– sidste nyt om det gyldne alter i Sahl
BIRGITTE BØGGILD JOHANNSEN, ANDERS C. CHRISTENSEN, ORLA HYLLEBERG ERIKSEN, KARIN VESTERGAARD KRISTIANSEN, BIRGITTE LARSEN, KAREN STEMANN-PETERSEN OG MICHELLE TAUBE
- 208 **Møntvægtlodder som danefæ**
– på sporet af renæssancens usynlige guldmønter
NIELS J. E. ANDERSEN OG HELLE W. HORSNÆS
- 222 **Uønsket papisme?**
– om kirkekunst og censurering af kalkmalerier i 1800-tallet
MARTIN WANGSGAARD JÜRGENSEN OG SUSANNE ØRUM
- 234 **Solbjerg Parkkirkegård**
– Nationalmuseet og de bevaringsværdige gravminder
HANS MIKKELSEN, MADS KILDEGAARD OG AMALIE WEITLING
- 248 **Flere historier om Danmark til alle**
KRISTINE MØLLER GÅRDHUS, ANNI MOGENSEN OG MARIE JOSEFINE ALBRIS

Ludvig Ferdinand Rømer / Pobi Asomani

Stemmer fra kolonierne

AF JETTE ARNEBORG, MICHAEL BJØRN, METTE BORITZ, MILLE GABRIEL, MIKKEL HJORTH HANSEN, KAREN BRYNJOLF PEDERSEN, ERIK SAUFFAUS, LOUISE SEBRO, STEPHANIE SVENSSON OG PETER ANDREAS TOFT

Engang var Danmark en kolonimagt. Drivkraften var magt, indflydelse og økonomisk vinding, men bag denne fortælling gemmer sig også en anden historie. Det er beretningen om de mennesker, som levede i og af de danske kolonier. Mennesker, for hvem kolonierne på godt og ondt ændrede og formede deres liv. Det er nogle af disse menneskers liv, Nationalmuseet sætter fokus på i udstillingen *Stemmer fra kolonierne*.

Fig. 1

Fra udstillingen.

From the exhibition.

Foto: John Lee

150 piskeslag og et øre skåret af. Fransiskus modtog sin straf, samme dag som dommen blev afsagt. Han var stukket af fra den plantage, hvor han ellers var tvunget til at bo og arbejde. Et år i frihed blev det til. Fransiskus kom for retten på St. Thomas den 6. august 1735.

Fransiskus er en af de mange personer, man kan møde i Nationalmuseets nye faste udstilling *Stemmer fra kolonierne*. Udstillingen tager afsæt i livet i de tidligere danske kolonier og giver plads til stemmer fra høj og lav – fra det sneklædte Grønland til den varme indiske kyst. Den rummer fortællinger om sorg og brudte familier, frygt, overgreb og kontrol, men også fortællinger om tro, kærlighed, oprør og håb. Det er en udstilling, der understreger, hvordan oplevelser, rammer og skæbner blev formet af, hvor man befandt sig, og af hvilken rolle man havde eller blev tildelt i det koloniale system. Det er Fransiskus og hans plantageejer Johan Lorentz Carstens et godt eksempel på. Begge var de på St. Thomas i 1735, den ene som slavegjort på plantagen, den anden som slave- og plantageejer. For Carstens gik det hele som planlagt. I takt med at vingerne på sukkermøllerne drejede, steg hans formue. Fem plantager fordelt på de tre Dansk Vestindiske Øer gjorde ham til en holden mand. Så rig, at han kunne

Fig.2
Louise Rohde, ca. 15 år gammel, da hun blev gift. Maleri tilskrevet Eliah Metcalf. St. Thomas, ca. 1820.

Louise Rohde at the time she was married around the age of 15. Painting attributed to Eliah Metcalf. St. Thomas, c. 1820.

flytte til Danmark, nedsætte sig som godsejer og senere blive adlet under navnet Castenskiold. Men rigdommen kom kun, fordi andre mod deres vilje måtte arbejde for ham – det krævede benhård styring. Derfor tog Carstens også affære, da hans markslave Fransiskus stak af.

En ny udstilling

Det gik ikke ubemærket hen, da Nationalmuseet i 2015 meldte ud, at den planlagte store særudstilling om Dansk Vestindien var taget af plakaten af sparehensyn. Kritikere mente, at Nationalmuseet med denne beslutning ville lade et vigtigt og ømtåleligt stykke Danmarkshistorie være ufortalt, om end emnet allerede var repræsenteret i udstillingen *Danmarkshistorier 1660-2000*. Spareøvelsen havde dog ikke røkket ved Nationalmuseets eget ønske om en koloniudstilling. I stedet for en stor særudstilling om det tidligere Dansk Vestindien, som kun ville blive vist i en begrænset periode, valgte museet at satse på en mindre, men til gengæld fast udstilling om alle de tidligere danske kolonier i både Vestafrika, Indien, Grønland og Dansk Vestindien.

Fig.3
De røde kineseripaneler, lavet til Det kongelige Palæ i 1720'erne, sætter sit tydelige præg på et af udstillingens rum.

The red Chinoiserie panels made for the royal palace in the 1720s have a strong impact on this section of the exhibition.

Foto: John Lee

Idéen med den nye udstilling er at bringe de besøgende tæt på menneskene, der befolkede de danske kolonier. Dette udgangspunkt blev valgt i håbet om at kunne skabe identifikation og nærvær til en del af Danmarks historie, som mange ikke er så fortrolige med. Samtidig var det ønsket at give stemme og agens til nogle af de mennesker, hvis historie ikke er blevet fortalt, og som ikke har fået plads i historiebøgerne. Persongrebet kan også bidrage til at fremhæve overraskende sider af historien og give den kant. Det gælder bl.a. historien om den unge smukke Louise Rohde, født i 1806. Som 15-årig blev hun gift og boede sammen med sin mand i et smukt hus med udsigt over havnen i Charlotte Amalie på St. Thomas. Iført florlette kjoler efter tidens mode, omgivet af tjenestefolk, sølvtøj og mahognimøbler levede hun umiddelbart et misundelsesværdigt liv. Men glansen går lidt af, når det kommer frem, at hendes 20 år ældre mand også var hendes onkel. Han havde i første omgang fået forældremyndigheden over Louise, da hendes forældre døde. Senere giftede han sig med den purunge pige. Hun var 16 år, da hun fødte sit første barn (fig.2).

Udstillingsgrebet

Udstillingen strækker sig over seks små rum, og man kan komme til udstillingen fra to sider. Ved start i den ene ende vises en film, der gør rede for (nogle af) forudsætningerne for kolonitiden, mens de besøgende ved start i udstillingens anden ende præsenteres for en film om de tidligere kolonier i dag. Imellem start og slut præsenteres man for Trankebar og Grønland i ét rum og Vestindien og Vestafrika i et andet. Derudover er der et rum, hvori alle kolonierne præsenteres over for hinanden.

De fire kolonier repræsenterer geografiske områder med forskellige kendetegn, og vi ønskede som udgangspunkt at udnytte dette og iscenesætte kolonierne i hvert sit rum. I løbet af den indledende fase viste det sig dog, at der i de få rum i det gamle Prinsens Palæ hverken var plads til en geografisk tydelig opdeling af kolonierne eller store scenografiske greb. En anden stor udfordring var, at udstillingen skulle placeres i et rum med fredede paneler, tapeter, gulve og lofter. Det betød, at det var næsten umuligt at bygge større scenografi i udstillingen, og at en stor del af scenografien var givet på forhånd (fig.3).

Udstillingsgrebet blev derfor i stedet at fremhæve de unikke kvaliteter, som allerede findes i rummene. Det har vi bl.a. gjort med ny belysning og ved at male alle ikke-fredede vægge og nyt inventar sort, så det æstetisk fremhæver rummenes egne farver (fig.4).

Der er mange stemmer at lytte til og meget at læse i udstillingen, og derfor er et af de væsentligste indretningsgreb flytbare sorte siddebømler. Sidde-

Fig.4
Bl.a. denne festkjole, som har tilhørt en sort barnepige, er ikke tidligere vist. Tørklædet af indisk bomuldsstof har fået gule tern påmalet i Vestindien efter tidens mode. Martinique, ca. 1860.

This party dress, which belonged to a local nanny, is one of the artefacts in the exhibition on display at the museum for the first time. In the West Indies the Indian cotton scarf was painted with yellow checks in keeping with local fashions. Martinique, c. 1860.

Foto: John Lee

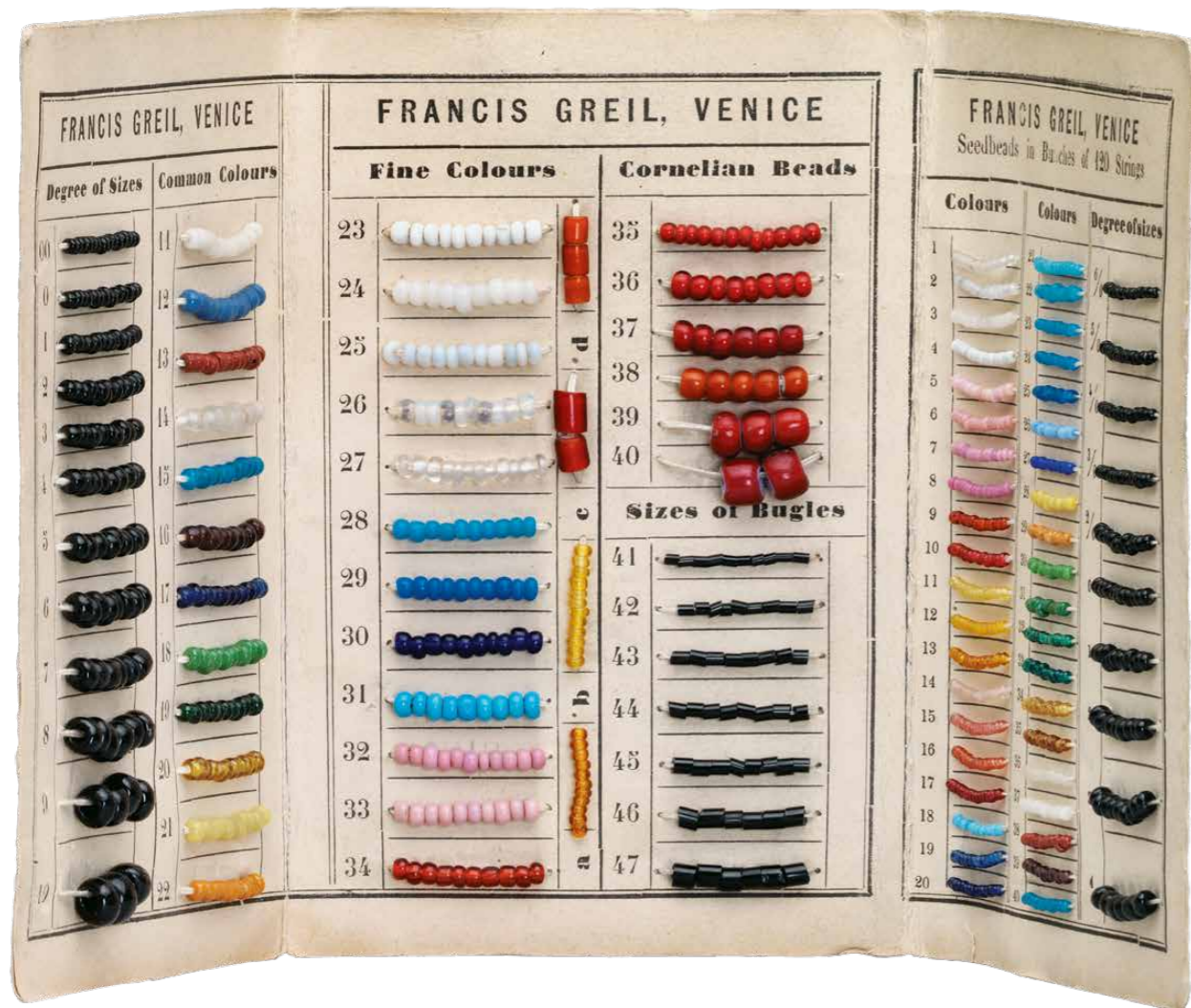

møblerne er lavet med inspiration fra de udstillede møbler i monterne, eller de har tilknytning til en koloni. Publikum kan f.eks. sidde på en vestafrikansk høvdingestol og en grønlandsk fangerskammel. Samtidig har vi rekvisitter, der knytter sig til en eller flere specifikke monter, og som på den måde er med til at iscenesætte stemmernes fortællinger.

Kolonihistoriens udfordringer

At fortælle kolonihistorien med fokus på livet i de danske kolonier rejser nogle væsentlige spørgsmål. Hvad er egentlig en koloni? Og hvilke danske områder hører med i en koloniudstilling? Nationalmuseet har fulgt den samme linje, som kommer til udtryk i det store værk *Danmark og Kolonierne*, der udkom i 2017. I udstillingen har vi således lagt tre kriterier til grund. For det første indgår kun de områder, der var fysisk adskilt fra kongeriget (Danmark og Norge). Der skulle gælde særlige love i området, og som det sidste var en befolkning koloniseret, når den blev forstået og behandlet som etnisk eller kulturelt forskellig fra kolonisatorerne. Ud fra disse kriterier valgte vi at udskille de gamle nordiske bilande, dog således at Grønlands inuitbefolkning hører under kolonihistorien, mens Islands og Færøernes kristne europæiske befolkning kun bliver nævnt for at forklare, hvorfor de ikke er med. Det er i udstillingen således relationen mellem de danske ankomne og dem, der ikke var europæere, der er i fokus (fig.5).

Fig.5
Fra udstillingen.
From the exhibition.
Foto: John Lee

Kolonihistorien er et emne, der dækker over mange århundreders voldsom historie. Det er en historie, der er svær at balancere, ikke mindst når man skal sammenskrive historien om det vestindiske slavesamfund, det grønlandske handels- og missionsystem, de vestafrikanske kystforter og de indiske handelsstationer. Alene dette giver et meget godt billede af, hvor kompleks kolonihistorien er, men kompleksiteten har samtidig været en ledetråd, når fortællinger skulle udvælges til at spille sammen og danne et samlet billede.

Johan Lorentz Mørck og Else

I udstillingen møder man 37 historiske personer. Hver persons historie er et levende eksempel på de mange måder, kolonisystemet greb ind i den enkeltes liv. Koloniale regler og samfundsstrukturer satte begrænsninger for de fleste, men dog i forskellig grad, hvad angår de udsendte danskere og de lokale. For nogle gav de koloniale rammer nye muligheder, mens de for mange andre var en snærende spændetrøje. Udstillingens personfortællinger er nøje udvalgt, så de også skildrer forskelle og ligheder i livet i de danske kolonier. Særligt for de lokale grønlandere, afrikanere, afrocaribiere og indere har vi sjældent fortæl-

Fig.6 Udstillingens grønlandske butik med tidstypiske varer som perler, silkebånd, strømper, porcelæn, kedler og tørfisk.

The exhibition's shop from Greenland with typical goods of the period including beads, silk ribbons, stockings, porcelain, kettles, and dried fish.

Foto: Johan Lee

Fig.7 Skindpung syet i Vestgrønland. Syning af skindvarer til danskere og europæiske hvalfangere samt indsamling af edderdun var en populær indtægtskilde for de grønlandske kvinder. Således kunne de skabe sig en økonomi, der var mere uafhængig af mændenes fangst.

Skin purse sewn in West Greenland. Sewing skin articles for Danes and European whalers, like collecting eiderdown, was a popular source of income for Greenlandic women making them less economically dependent on the men's hunting.

Foto: John Lee 2017

lingen fra deres egen hånd. I stedet har vi måttet kigge dybt i danskernes personlige breve og dagbøger og i officielle dokumenter som retsprotokoller og handelsregnskaber i forsøget på at rekonstruere, hvordan kolonisamfundet påvirkede de koloniseredes liv.

To af personerne møder vi i udstillingens grønlandske butik. Den danske købmand Johan Lorentz Mørck og den grønlandske enke Else. Begge befandt de sig lavt i kolonisamfundets hierarki og fik ikke malet deres portræt. Til gengæld kender vi til deres liv gennem det koloniale bureaukrati i form af handelsregnskaber, mandtalslister og kirkebøger samt fra missionæren Peder Kraghs dagbog. Året 1822 var frustrerende for købmand Mørck, der kom i klemme mellem de to koloniale hovedaktører: missionen og Den Kongelige Grønlandske

Handel. Johan Lorentz Mørck havde fire børn med sin grønlandske husbestyrerinde Birgitte, og nu var et femte på vej. Men kompagniet havde meldt ud, at ægteskab med Birgitte ville være skadeligt for hans karriere. Det krævede samtidig kompagniets tilladelse at indgå ægteskab. Det hjalp ikke på sagen, at missionær Kragh samtidig havde modtaget et brev fra Nordgrønlands inspektorat, der ifølge hans dagbog indskærpede "ryggesløsheds ophør". Brevet er ikke bevaret, men må have handlet om forhold uden for ægteskab mellem danske koloniansatte og grønlandske kvinder. Ifølge Kraghs dagbog reagerede Mørck stærkt på brevet og udtalte: "Nu skal vi kastreres, jeg holder ej op, om så kongen befaler det". Otte år senere ansøgte købmand Mørck om tilladelse til at ægte Birgitte. Han var da 47 år, svagelig og degraderet til assistent. Børneflokket var nu oppe på otte (fig.6).

Else optræder kun i en enkelt passage i Kraghs dagbog. Kragh mødte Else i hendes hjem på en rejse til områdets bopladser. Else var handlekraftig og forstod at udnytte kolonisamfundets nye muligheder. Kragh bemærker, at hjemmet bugnede af hjemmesyede skindtøfler og punge til salg for danske kolonister eller engelske hvalfangere. På den måde skabte Else en selvstændig økonomi og klarede sig uden en mandlig fanger i huset. Før kolonitiden var enkerne henvist til at bo hos slægtninge eller andre familier (fig.7).

Personfortællinger og genstande

En af udfordringerne ved at skabe en udstilling, der fokuserer på historier om historiske personer, er, at museets samlinger kun i få tilfælde afspejler de personer, der har sat sig de vigtigste aftryk i kilderne. Da genstandene blev

Fig.8

Adèle Mourier. Portræt af ukendt kunstner ca. 1830. Adèle var søster til den danske guvernør i Trankebar og boede i en periode hos sin bror og hans kone. Mens Adèle var i Indien kedede hun sig bravt. Som ung og ugift var livet på den indiske kyst ikke ideelt. Der var ingen passende europæiske mænd, og livet var stille og ensformigt. Original, privateje.

Adèle Mourier. Unknown artist, c. 1830. Adèle was the sister of the Danish governor of Tranquebar (present-day Tharangambadi), and lived there for a period with her brother and his wife. She was bored to death during her time in India. Life on the Indian coast was far from ideal for a young, unmarried European woman. There were no marriage prospects, and daily life was quiet and monotonous. Original, private collection.

Foto: John Lee

indsamlet, fokuserede koloniembedsmændene eller etnograferne sjældent på de personer, som genstandene havde tilhørt. Genstandene blev derimod betragtet som udtryk for kulturer, der var anderledes end den europæiske. Nogle få genstande adskiller sig imidlertid. Det er genstande og personlige ejendele, som danskere eller deres familier har hjembragt fra deres tid ude i kolonierne. Det gælder f.eks. Adèle Mourier, fra hvis familie Nationalmuseet har en del genstande fra deres tid i Indien (fig.8).

I udstillingen er mange genstande derfor udvalgt, så de med sandsynlighed kan have tilhørt personen, hvis livshistorie de skal illustrere, eller hvis de afspejler centrale aspekter af den kultur, han eller hun var en del af.

Historien om den transatlantiske slavehandel bliver fortalt med udgangspunkt i den lille dreng Oly. Hans historie væver sig ind og ud mellem genstande knyttet specifikt til ham og udvalgte genstande, som godt kunne have tilhørt ham. Olys historie bygger på dagbøger skrevet af missionærer fra Brødre-menigheden, også kendt som herrnhuterne. Missionærerne, der arbejdede i Dansk Vestindien fra begyndelsen af 1730'erne, købte Oly i 1734, kort tid efter han var kommet til St. Thomas med et dansk slaveskib. I dagbøgerne beskrives, hvordan den seksårige "lille mohr", som de kaldte ham, hele tiden græd, og man forstår det godt. Oly fortalte, at han var blevet slave, da hans landsby i Loango i det vestlige Centralafrika en nat blev angrebet. Han mistede sin far og bror og blev ført væk fra alt, hvad han kendte. I slutningen af 1734 kom han med én af missionærerne til Sachsen, hvor han levede hos Brødremenigheden nogle år, indtil han i 1736 døde af feber.

Oly er en af de få personer af afrikansk oprindelse knyttet til den danske kolonihistorie, der findes et portræt af. Mens han var i Herrnhut blev han malet sammen med sin gudfar Friedrich Martin, og en kopi af billedet er med i udstillingen (fig.9). Portrættet i kombination med fortællingerne fra de skriftlige

kilder gør Oly nærværende og giver publikum en mulighed for at reflektere over slavehandelens voldsomhed, som inddrog selv uskyldige børn.

Genstandene i montren, der fortæller om Oly, er derimod ikke knyttet til ham personligt. De er udvalgt for at brede historien om slavehandelen ud, så man som beskuer får mulighed for at reflektere over, hvilke konsekvenser en slavegørelse medførte (fig.11).

Det har været en vigtig pointe at fortælle om slavehandelens menneskelige konsekvenser i et bredt perspektiv. Vi har derfor valgt at supplere museets genstande med en stor mængde lerfigurer, der forestiller mennesker om bord på et slaveskib. Stående, liggende, siddende. Mænd, kvinder og børn. For selv om Oly var én person, der i denne udstilling, som går tæt på det enkelte menneske, bliver repræsentant for de mange, så er det også vigtigt at blive mindet om, at i alt ca. 12 millioner mennesker blev ført fra Afrika til Amerika. De individuelt modellerede figurer, skabt i 2017 af to keramikere i Benin, har hver deres karakteristika og deres personlige udtryk. Figurerne holder os fast i, at hver og én af de 12 millioner havde navne, slægt og et individuelt liv, ganske som Oly (fig.10).

Fig.9

Oly, døbt Josua, og hans gudfar Friedrich Martin, malet af Johann Valentin Haidt ca. 1734. Original: Universitätsarchiv, Herrnhut.

Oly, christened Josua, and his godfather Friedrich Martin painted by Johann Valentin Haidt, c. 1734. Original: The Moravian Archives, Herrnhut.

Fig.10
Lerfigurer forestillende mennesker om bord på et slaveskib. Figureerne er skabt af Marcelline Hounhouenou og Agathe Yaovi. Benin 2017.

Clay figures by Marcelline Hounhouenou and Agathe Yaovi of people on a slave ship. Benin, 2017.

Foto: John Lee

Fig.11
Munganji-dragt fra det centralafrikanske folk, Pende. Dragten har været anvendt til et ritual, der markerede overgangen fra barn til voksen - Oly gennemgik aldrig et lignende overgangsritual, fordi han mistede forbindelsen til sin slægt, inden han nåede den rette alder. Raffia-tekstil. Midten af 1800-tallet

Munganji dress of the Pende people of Central Africa. The costume was used during a rite of passage marking the transition from childhood to adulthood. Oly never participated in the ritual, because by the time he reached the right age he had lost contact with his family. Raffia. Mid 1800s.

Foto: John Lee

Fig.12

Trappen ved Børnehjemmet i Nuuk, hvor Helene står blandt de andre børn på hjemmet.

The steps of the children's home in Nuuk where Helene stands with the other children in the home.

Foto: privateje

Sporene i dag

Det var ikke kun danskerne, som rejste ud og bosatte sig i kolonierne. Mange tog også turen den anden vej – fra kolonierne til Danmark. Nogle blev drevet af nysgerrighed, andre af kærlighed, og så var der dem, som blev tvunget til Danmark. Nogle af disse fortællinger griber ind i vores egen tid. Det er Helene Thiesen et levende eksempel på. Helene blev født i Nuuk i Grønland i 1944. Da hun var syv år gammel, blev hendes mor overtalt til at sende hende på et ophold i Danmark sammen med 21 andre grønlandske børn. De var en del af et eksperiment. Børnene skulle være grundstammen i et nyt skolesystem i Grønland, men først skulle de til Danmark og lære det danske sprog og skikke. Efter omkring halvandet års ophold i Danmark, blev børnene sendt tilbage til Grønland. På den tid havde Helene mistet sit grønlandske sprog og sine grønlandske rødder. Og Helene skulle ikke med sin mor hjem, som stod ved kajen og ventede. I stedet skulle hun og de andre børn bo på Røde Kors' nye børnehjem i Nuuk, hvor de skulle fortsætte med deres danske uddannelse (fig.12).

Der skulle gå mange år, inden historien om Helene og de andre børns skæbne blev kendt. Mange år, hvor Helene ikke selv forstod, hvorfor hun skulle sendes væk. Netop den historie fortalte hun, da hun åbnede udstillingen *Stemmer fra kolonierne*. Hun gav sin personlige stemme til historien og var en tydelig påmindelse om, at kolonitiden, dengang som nu, har sat sit præg på menneskers liv. Med udstillingen har nogle af disse mennesker nu fået en stemme.

FORFATTEROPLYSNINGER

JETTE ARNEBORG
seniorforsker, ph.d.
Middelalder, Renæssance og Numismatik
Nationalmuseet

MICHAEL BJØRN
lysdesign og av-tekniker
Bygning og Design
Nationalmuseet

METTE BORITZ
leder af udstillinger, ph.d.
Formidling
Nationalmuseet

MILLE GABRIEL
seniorforsker, ph.d.
Nyere Tid og Verdens Kulturer
Nationalmuseet

MIKKEL HJORTH HANSEN
av-tekniker
Bygning og Design
Nationalmuseet

KAREN BRYNJOLF PEDERSEN
projektleder
Bygning og Inventar
Nationalmuseet

ERIK LÆRKEDAHL SAUFFAUS
bygningsgrafiker
Bygning og Design
Nationalmuseet

LOUISE SEBRO
projektseniorforsker, ph.d.
Nyere Tid og Verdens Kulturer
Nationalmuseet

STEPHANIE SVENSSON
arkitekt MAA
Bygning og Design
Nationalmuseet

PETER ANDREAS TOFT
museumsinspektør, ph.d.
Nyere Tid og Verdens Kulturer
Nationalmuseet

LITTERATUR

Gulløv, H.C. (red.): *Grønland, Den Arktiske Koloni, Danmark og Kolonierne*, Gads Forlag 2017.

Olsen, Poul (red.): *Vestindien. St. Thomas, St. Jan og St. Croix. Danmark og Kolonierne*. Gads Forlag 2017.

Sebro, Louise: *Mellem afrikaner og kreol. Etnisk identitet og social navigation i Dansk Vestindien 1730-1770*. Lunds Universitet 2010.

Seiding, Inge Høst og Peter Andreas Toft: "Koloniale identiteter: Ægteskaber, fællesskaber og forbrug i Diskobugten i første halvdel af det 19. århundrede" i Høiris, Ole og Ole Marquardt (red.): *Fra vild til verdensborger. Grønlandsk identitet fra kolonitiden til nutidens globalitet*, Aarhus Universitetsforlag, Aarhus 2011, s. 273-315.

Thisesen, Helene: *For flid og god opførsel: Vidnesbyrd om et eksperiment*. Milik 2011.

ENGLISH SUMMARY

Voices from the Colonies

Voices from the Colonies is a new permanent exhibition at the National Museum of Denmark. The exhibition focuses on some of the many individuals who lived in and off Denmark's colonies ranging from snow-clad Greenland to the tropical coast of India. The exhibition gives a voice to high and low alike, with stories of loss, families torn apart, fear, abuse, and oppression. But it also includes stories of faith, love, rebellion, and hope. The exhibition emphasises the extent to which where people lived and the role they had or were assigned in the colonial system dominated their experience of life and determined their fate. The goal of the exhibition is to bring visitors as close as possible to life in Denmark's colonies in the hope of creating identification and establishing contact with an often hidden part of Danish history. The exhibition also aims to give a voice to some of the people whose story has never been told, and who have not been granted a place in Danish history books.